

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/31/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520203706
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1520203706.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Michaela Krajčová a členovia senátu JUDr. Renáta Janáková a JUDr. Natália Kolláriková, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Bratislava, IČO: 31 575 951, právne zastúpeného: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, proti žalovanému: RC HOLDING s. r. o., so sídlom Námestie hraničiarov 29, Bratislava, IČO: 50 773 763, zastúpenému: C.. M. L., U.. XX.XX.XXXX, R. R. X, R., o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20.12.2022, č. k. 7C/37/2020-269 (teraz vec vedená pred Mestským súdom Bratislava IV pod sp. zn. B5-7C/37/2020), takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a III. p
o t v r d z u j e.

II. Žalovanému n e p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo dňa 20.12.2022, č.k. 7C/37/2020-269 určil, že kúpna zmluva zo dňa 28.11.2018, ktorou boli prevedené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. T. D., obec T. D., okres N. E., zapísané na LV č. XXXX evidované Okresným úradom N. E., katastrálny odbor, ako parcely registra „m“, druh pozemku orná pôda, parcelné č. XXX/XX o výmere XXX G.X, parcelné č. XXX/XX o výmere XXX G.X, parcelné č. XXX/XX o výmere XX G.X, parcelné č. XXX/XX o výmere XX m2, parcelné č. XXX/XX o výmere XX m2, parcelné č. XXX/XX o výmere XX m2, parcelné č. XXX/XX o výmere XX m2, parcelné č. XXX/XX o výmere XX m2, parcelné č. S./XX o výmere XX m2, parcelné č. XXX/XX o výmere XX m2, parcelné č. XXX/XXX o výmere XXX m2, parcelné č. XXX/XXX o výmere XXX m2, parcelné č. XXX/XXX o výmere XXX m2, z G. V.K., U.. XX.XX.XXXX, F. R. W. X, R., na žalovaného, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený Okresným úradom N. E., katastrálny odbor, pod č. H.-XXXX/XX, je voči žalobcovi neúčinná (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému domáhal určenie neúčinnosti dvoch právnych úkonov, a to kúpnej zmluvy, ktorou boli prevedené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. W. D., obec T. D., okres N. E., zapísané na LV č. XXXX evidovanom Okresným úradom N. E., katastrálny odbor, ako parcely registra „C“, parcelné č. XXX/XX, ostatná plocha, o výmere XXXX m2 a parcelné č. XXX/XX, vodná plocha, o výmere XX XXX m2 (ďalej aj ako „nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie W. D.“), z G. V., nar. XX.XX.XXXX,

trvalo bytom W. 2, R., na žalovaného, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený Okresným úradom N. E., katastrálny odbor, pod č. V-XXXX/XX (ďalej ako „Kúpna zmluva zo dňa 26.11.2018“) a kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.2018, ktorou boli prevedené nehnuteľnosti z G. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom W. 2, R. na žalovaného, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený Okresným úradom N. E., katastrálny odbor, pod č. V-XXXX/XX (ďalej ako „Kúpna zmluva zo dňa 28.11.2018“).

Žalobu odôvodnil uzavretím zmluvy o financovaní č. L dňa 04.03.2016 medzi veriteľom - obchodnou spoločnosťou E. E., a.s., H. 9, XXX XX R., B.: XX XXX XXX (ďalej ako „E. E., a.s.“) a dlžníkom - obchodnou spoločnosťou V. I. XXX/X, XXX XX R., B.: XX XXX XXX (ďalej tiež ako „úverový dlžník“ a „vystaviteľ zmenky“), na základe ktorej poskytol veriteľ úverovému dlžníkovi kontokorentný úver s limitom až do výšky 35.000 eur, pričom na zabezpečenie pohľadávky úverový dlžník vystavil dňa 04.03.2016 vlastnú zmenku v prospech žalobcu, ktorou sa zaviazal zaplatiť sumu 37.362,83 eur. Za zaplatenie predmetnej vlastnej zmenky sa ako zmenkový ručiteľ zaviazal G. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom: W. 2, XXX XX R. (ďalej tiež ako „dlžník“, „avalista“), ktorý bol v čase poskytnutia úveru spoločníkom a konateľom úverového dlžníka. Dňa 01.08.2017 došlo k zániku E. E., a.s. zlúčením s obchodnou spoločnosťou D. banka E., a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951 (žalobca), ktorá sa stala jej univerzálnym právnym nástupcom (§ 69 ods. 3 Obchodného zákonníka).

Platobným rozkazom zo dňa 31.10.2017 č. k. 1CbZm/38/2017-26 Okresný súd Bratislava V zaviazal vystaviteľa zmenky a avalistu, aby spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcovi sumu 37.362,83 eur s príslušenstvom. Nakoľko k dobrovoľnému plneniu z exekučného titulu nedošlo, žalobca pristúpil k vymáhaniu pohľadávky prostredníctvom exekučného konania. Poverená súdna exekútorka vydala dňa 03.05.2019 pod sp. zn. EX369 121/2019 upovedomenie o začatí exekúcie a následne dňa 31.05.2019 v nadväznosti na poskytnutú súčinnosť Geodetického a kartografického úradu Bratislava informovala žalobcu o odporovateľných právnych úkonoch avalistu, ktorý previedol v čase, keď mu hrozila exekúcia z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, na spoločnosť žalovaného kúpnu zmluvou nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území W. D. a následne kúpnu zmluvou aj nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území T. D.. Žalobca sa tak v dôsledku namietaných prevodov vlastníckeho práva nemohol úspešne domáhať uspokojenia svojej vymáhateľnej pohľadávky z toho, čo odporovateľnými právnymi úkonmi ušlo z majetku dlžníka.

Zdôraznil, že jediným spoločníkom a konateľom žalovaného je F. V. A. (manželka dlžníka), teda vzhľadom na osobné a majetkové prepojenie má žalovaný vo vzťahu k dlžníkovi postavenie blízkej osoby, na základe čoho sa úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu a vedomosť žalovaného o tejto skutočnosti v zmysle § 42a ods. 3 zák.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „Občiansky zákonník“) ex lege prezumujú.

Podľa žalobcu nie je dôvod pochybovať o tom, že účastníci daných právnych úkonov chceli doceliť iba špekulatívnu zmenu právneho stavu, ktorá by mu znemožnila legitímne uspokojiť vymáhateľnú pohľadávku. Dlžník síce previedol na žalovaného nehnuteľnosti odplatne, no zásadným spôsobom sa zmenila štruktúra jeho majetku. Nehnuteľný majetok je relatívne trvalá majetková hodnota, ktorú nemožno utajiť ani ukryť a vzhľadom na zápis v katastri nehnuteľností ju nemožno previesť bez toho, aby mohol byť tento prevod identifikovaný. Naopak zinkasovaná cena žiaden z týchto atribútov nespĺňa. Žalobca objasnil, že súčasná právna úprava nevyklučuje možnosť úspešne odporovať aj tzv. ekvivalentným právnym úkonom dlžníka, čo potvrdzuje aj právna doktrína, naviac ekvivalencia právnych úkonov nie je daná tým, že ide o odplatný právny úkon, ale tým, že reálne poskytnuté plnenie je ekvivalentné. Predmetnými odporovanými právnymi úkonmi došlo k zásadnému zmenšeniu majetku dlžníka, nakoľko i v zmysle oznámenia súdnej exekútorky sa prevod vlastníckeho práva týkal najviac bonitného exekvovateľného majetku, čím možnosť veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku je v rámci exekúcie značne znížená.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX, k.ú. W. D., previedol dlžník na žalovaného na základe odplatného právneho úkonu za kúpnu cenu, ktorá pozostávala z viacerých častí. Jedna časť kúpnej ceny vo výške 80.271 eur bola uhradená k rukám záložného veriteľa pozemkov a druhá časť vo výške 57.650 eur bola uhradená priamo na účet predávajúceho, teda dlžníka. Rovnako vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX, k.ú. T. D., previedol ich dlžník ako ich výlučný vlastník na žalovaného, a to na základe odplatného právneho úkonu za kúpnu cenu vo výške 6.001,20 eur, ktorá bola uhradená priamo k jeho rukám. Žalovaný pri porovnaní výšky uplatnenej pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi v sume 37.362,83 eur s príslušenstvom s výškou zaplatenej kúpnej ceny za prevod nehnuteľností v celkovej výške 63.651,20 eur poukázal na to, že dlžník disponoval takmer dvojnásobkom istiny, ktorú si uplatňuje žalobca titulom

poskytnutého úveru. Tvrdil, že majetok dlžníka sa vôbec nezmenšil, došlo len k jeho kvalitatívnej zmene, ktorou je zámena vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam za finančnú hotovosť, čím nedošlo k žiadnej zmene jeho majetkových pomerov, a teda žiadnym spôsobom nebol ohrozený nárok žalobcu na uspokojenie jeho pohľadávky. Navyše žiadnym spôsobom žalobca nepreukázal, že zo strany dlžníka, či zo strany žalovaného išlo o úmyselné konanie ako jedného zo zákonných predpokladov úspešnej odporovateľnosti. Žalobca na základe vykonateľného exekučného titulu vymáha svoju pohľadávku prostredníctvom Exekútorského úradu C.. M. K., s ktorým dlžník riadne komunikuje; podal niekoľko návrhov na uzatvorenie splátkového kalendára na uhradenie dlžnej sumy, ktoré žalobca neschválil, avšak napriek tomu v mesačných splátkach dlžník spláca dlžnú sumu, z ktorej uhradil 7.600 eur.

4. Žalobca v replike poukázal na nepreukázanie uzavretia sporných kúpnych zmlúv, navyše prevzatie hotovosti nebolo na predložených príjmových pokladničných dokladoch potvrdené podpisom príjemcu, keďže je ako príjemca uvedená aj manželka dlžníka, ktorá je zároveň konateľka žalovaného. Vzhľadom na žiadnu, resp. vágnu identifikáciu účelu platby („čiast. úhrada kúpnej ceny 28/11/2018“), nie je možné s istotou určiť, že išlo o zaplatenie kúpnej ceny za sporný prevod. Na základe žalovaným popisovaných transakcií mala byť ku dňu 30.11.2018 spolu inkasovaná suma vo výške 63.651,20 eur, pričom pohľadávka žalobcu ku dňu 30.11.2018 predstavovala 44.408,27 eur. Hoci mal dlžník podľa tvrdenia žalovaného prijať plnenie v celkovej výške 63.651,20 eur, svoj dlh neuhradil, hoci už v tom čase mu bola právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 37.362,83 eur s príslušenstvom. Podľa žalobcu, ani v prípade, ak by žalovaný preukázal úhradu za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nemožno automaticky vylúčiť odporovateľnosť právnych úkonov, keďže zákaz odporovať odplatným prevodom nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Skutočnosť, že dlžník mal za prevod údajne inkasovať trhovú hodnotu nehnuteľností, nemôže byť jediným dôvodom pre zamietnutie žaloby. Žalovaným popísané transakcie nemožno priradiť ku konkrétnemu prevodu a skôr sa javí, že ich účelom je iba navodiť dojem, že predaj bol realizovaný s legitímnym hospodárskym zámerom. Zároveň z predložených dôkazných prostriedkov žiadnym spôsobom nevyplýva, že protiplnenia mali v čase prevodu ekvivalentnú hodnotu. Poprel tvrdenie, že bráni dlžníkovi v splácaní jeho dlhu tým, že odmieta jeho návrhy na povolenie splátkového kalendára, keďže ten môže plniť dobrovoľne i mimo schválených splátok. Akceptovaním návrhu by došlo k odkladu exekúcie, čím by sa oprávnený vystavil riziku, že dlžník by mohol počas odkladu voľne nakladať s nezabezpečeným majetkom.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 42a ods. 1, § 42a ods. 3, § 42b ods. 1, § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 166h ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon č. 7/2005 Z. z.“).

6. Súd prvej inštancie vzhľadom na uznávajúci prejav žalovaného a na žalobcom prednesený procesný návrh na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku, žalobe v časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.2018, ktorou boli prevedené pozemky na LV č. XXXX, k.ú. T. D., v súlade s ust. § 282 CSP rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku (výrok I.).

7. Z vykonaného dokazovania prvoinštančný súd zistil, že žalobca je veriteľom pohľadávky, ktorá bola žalobcovi priznaná platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava V č. k. 1CbZm/38/2017-26 zo dňa 31.10.2017, právoplatným dňa 17.07.2018, a to voči spoločnosti V. a voči G. teda pre účely odporovania právneho úkonu sa žalobca považuje za veriteľa vymáhateľnej pohľadávky. Žalobcovi zostalo právo odporovať pohľadávke dlžníka v zmysle § 166h ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. aj napriek tomu, že došlo k oddĺženiu dlžníka - G. V..

8. Vzhľadom na uznanie nároku žalovaným v časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.2018, sa konajúci súd zaoberal žalobou iba v časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018. Konštatoval, že daný právny úkon bol urobený v lehote posledných troch rokov pred podaním žaloby, a to medzi dlžníkom žalobcu (avalistom) ako predávajúcim a spoločnosťou žalovaného ako kupujúcim, v ktorej ako jediná spoločníčka a súčasne konateľka pôsobila F. V. A., v tom čase manželka G. V., ktorá tak predstavovala vo vzťahu k dlžníkovi blízku osobu (§ 116 Občianskeho zákonníka). Spoločnosť žalovaného tak predstavovala právnickú osobu, v ktorej mala osoba blízku dlžníkovi majetkovú účasť aspoň 10 % v čase, keď sa uskutočnil daný právny úkon (§ 42a ods. 3 písm. b) Občianskeho zákonníka), a súčasne právnickú

osobu, v ktorej bola osoba blízka dlžníkovi štatutárnym orgánom (§ 42a ods. 3 písm. c) Občianskeho zákonníka).

9. Žalobca v konaní prezentoval názor, v zmysle ktorého bol v postavení veriteľa ukrátený transformáciou majetku dlžníka na majetkové hodnoty, ktorých sa následne neodsledovateľne zbavil a tým znemožnil žalobcovi uspokojiť svoju pohľadávku. S poukazom na princíp právnej istoty sa prvoinštančný súd priklonil k prevládajúcemu právnemu názoru vychádzajúceho z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorého ekvivalentnému právnemu úkonu úspešne odporovať nemožno. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/258/2007 zo dňa 12. novembra 2008, sp. zn. 4Obo/4/2020, zo dňa 28. júla 2021, i na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/247/2013 zo dňa 9. júla 2014 a judikatúru Najvyššieho súdu ČR, napríklad rozhodnutia sp. zn. 30Cdo 1150/2007 zo dňa 5. novembra 2008, sp. zn. 21Cdo/4333/2007 zo dňa 12. júna 2008, 30Cdo/2435/2006 zo dňa 5. marca 2008, sp. zn. 30Cdo/3775/2010 zo dňa 31. marca 2011, sp. zn. 30Cdo/2432/2007 zo dňa 11. októbra 2008. Taktiež odkázal na ústavnú konformnosť prezentovaného právneho záveru vychádzajúcu z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 23. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 275/2013.

Nakoľko transformácia majetku nezakladá bez ďalšieho odporovateľnosť právneho úkonu, zaoberal sa konajúci súd otázkou, či dotknutým právnym úkonom došlo k takému kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka, ktoré malo za následok nemožnosť veriteľa dosiahnuť uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky aspoň sčasti. Z listinného dôkazu, ktorým bol detail transakcie vykonanej na účte G. č. E., vedenom v Z. R. V. A. and E., a.s., pobočka zahraničnej banky, mal preukázané, že dňa 30.11.2018 bola na účet dlžníka pripísaná suma 57.650,- eur od platcu C. E. s.r.o. s poznámkou „v mene rc holding“. Objasnil, že skutočnosť, že platcom bola menovaná spoločnosť a nie žalovaný ako kupujúci nevyhodnotil za podstatnú, keďže vzhľadom na čas zrealizovania transakcie a jej výšku považoval za zrejmé, že ide o plnenie z kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018, pričom z listu vlastníctva č. XXXX tiež vyplýva, že v prospech spoločnosti C. E. s.r.o. bolo pod číslom vkladu V-XXXX/XX zriadené záložné právo na predmetné nehnuteľnosti. Podľa vyjadrenia samotného žalobcu ku dňu 30.11.2018 jeho vymáhateľná pohľadávka s príslušenstvom dosahovala výšku 44.408,27 eur, teda súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané, že Kúpnu zmluvou zo dňa 26.11.2018 došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka, majúcemu za následok nemožnosť veriteľa dosiahnuť úplné uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky.

Vzhľadom na takto prijatý záver vyhodnotil ako nadbytočné zaoberať sa ekvivalentnosťou vzájomných plnení zo zmluvy zo dňa 26.11.2018, nakoľko úspešne odporovať možno len ukracujúcemu právnemu úkonu dlžníka, teda takému v dôsledku ktorého nastane zníženie majetku dlžníka v miere vylučujúcej aspoň sčasti uspokojenie veriteľa. Dlžník preukázateľne prijal plnenie z Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018 vo výške 57.650,- eur, ktoré prevyšovalo výšku pohľadávky žalobcu 44.408,27 eur; i keby v danom čase dlžník nemal žiaden ďalší majetok, výška jeho peňažného majetku by bola dostatočná na úplné uspokojenie žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky. Navyiac nemal za preukázané, že by dlžník mal i iné dlhy, ktoré by vylučovali úplné uspokojenie žalobcovej pohľadávky a taktiež žalobca neunesol dôkazné bremeno ním uvedenej možnosti, že plnenie vo výške 57.650,- eur mohlo byť len fiktívne (používajúc hypotézu, že by bolo obratom vrátené). Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu v časti, v ktorej nebol žalovaným uznaný nárok, ako nedôvodnú zamietol (výrok II.).

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo, keďže strany sporu dosiahli v konaní rovnakú mieru úspechu.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. d), písm. f), písm. h) CSP, ktorý namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. V odvolaní žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré zároveň vyhodnotil i ako prekvapivé. Poukázal na svoju argumentáciu v konaní, v zmysle ktorej platná právna úprava expressis verbis nevyklučuje možnosť odporovať aj ekvivalentným právnym úkonom. Právny názor súdu prvej inštancie, že veriteľa neukracuje ekvivalentný právny úkon, nakoľko ním nedôjde k zmenšeniu majetku dlžníka, vyhodnotil za prejav rýdzeho formalizmu. Tvrdil, že práve v transformácii

majetku z relatívne rigidnej formy (nehnutelnosti) na najviac likvidnú formu spočíva ukrátenie veriteľa. Prijaté závery podporil odkazom na názory právnej doktríny a rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu 1. ČSR, ktorá bola publikovaná v tzv. Vážneho zberke, ako i s poukazom na tendenciu odklonu od reštriktívneho výkladu v rozhodovacej praxi odvolacích súdov, a to konkrétne na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 24.03.2022 sp. zn. 13Cob/81/2021.

Súdom prvej inštancie zdôvodnený diametrálny odklon od „racionálneho a legitímneho“ právneho názoru žalobcu, a to povinnosťou dodržiavať princíp právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 CSP, v rámci ktorého možno legitímne očakávať, že spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, nepovažoval za prijateľnú, keďže konajúci súd odkázal iba na tri súdne rozhodnutia a rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu ČR, ktorú na účely čl. 2 ods. 2 CSP nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Naviac zdôraznil, že žiadne z týchto rozhodnutí neobsahuje náležité odôvodnenie záveru, že veriteľ je ukrátený iba vtedy, ak sa v dôsledku odporovaného právneho úkonu zmenší majetok dlžníka. Vyjadril názor, že súdy nie sú povinné bezpodmienečne nasledovať nastolenú rozhodovaciu líniu, keďže majú možnosť sa od nej odkloniť v rámci limitov prípustnej sudcovskej autonómie. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nie je možné akceptovať situáciu, keď súd ad absurdum prisvedčí argumentácii žalobcu, ale súčasne žalobu zamietne z dôvodu, že musí rozhodnúť konformne s ustáleným právnym názorom, nakoľko takýto prístup k rozhodovaniu sporov vykazuje znaky formalistickej byrokracie. Dal do pozornosti, že napadnuté rozhodnutie pôsobí o to prekvapivejšie, keďže aj v rámci predbežného právneho posúdenia prvoinštančný súd (na pojednávaní dňa 22.11.2022) uviedol nasledovné: „Súd sa prikláňa k právnemu názoru, podľa ktorého veriteľa možno za určitých okolností ukrátiť aj právnym úkonom, za ktorý dlžník obdrží určité protiplnenie“, na základe čoho žalobca nemal dôvod pochybovať o legitímnosti uplatňovaného práva.

Odvolateľ ďalej vytkol súdu prvej inštancie, že úhradu kúpnej ceny za prevádzané pozemky mal preukázanú, vychádzajúc iba z listinného dôkazu, ktorým bolo potvrdenie zo systému internet banking o vykonaní transakcie vo výške 57.650 eur. Uvedené potvrdenie o realizácii platobnej operácie nepreukazuje úhradu kúpnej ceny, nakoľko nebolo možné vylúčiť, že dlžník peniaze obratom previedol naspäť. Podľa žalobcu výpis z internetového bankového systému o prevode prostriedkov medzi spriaznenými blízkymi osobami môže slúžiť výlučne ako dôkaz o vykonaní platby, nedokazuje však úhradu kúpnej ceny na účely odporovacieho konania, ani nesvedčí o účelovo tvrdenej ekvivalentnosti právneho úkonu. Zároveň namietal, že konajúci súd neprihliadol ani na skutočnosť, že ak by aj dlžník reálne inkasoval kúpnu cenu, nepoužil ju ani z časti na vyrovnanie svojich záväzkov, čo nasvedčuje špekulatívnej povahe prevodov.

Napokon uviedol, že za daných okolností sa sporným prevodom vlastníckeho práva nepochybne zhoršilo postavenie žalobcu, teda odporovaným právnym úkonom došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku zmenkového ručiteľa, a tým aj k reálnemu ukráteniu veriteľa. Kvalifikáciu ukrátenia veriteľa súd prvej inštancie posudzoval k momentu uzavretia dotknutých kúpnych zmlúv a nie k momentu vyhlásenia rozsudku, keď žalobca jednoznačne ukrátený bol. Nasvedčuje tomu fakt, že nepovažoval za dôležité ako zmenkový ručiteľ použil inkasované prostriedky, ani to, že v exekúcií voči zmenkovému ručiteľovi nebolo vymožené žiadne plnenie ani zistený ďalší majetok, taktiež za irelevantné považoval aj následné vyhlásenie konkurzu na majetok zmenkového ručiteľa. Pohľadávka žalobcu bola pritom z uspokojenia v konkurze vylúčená (§ 166b ods. 1 písm. c) ZKR), čím bolo definitívne zmarené jej uspokojenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe vo zvyšnom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania.

13. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť. Opísal priebeh procesu nadobudnutia vlastníckeho práva dlžníka a žalovaného k nehnuteľnostiam v k.ú. T.. Uviedol, že pôvodným vlastníkom všetkých pozemkov bola spoločnosť Y. V. a.s., ktorá na základe piatich kúpnych zmlúv zo dňa 07.07.2015 previedla vlastnícke právo na dlžníka, ktorý sa zaviazal uhradiť kúpnu cenu v splátkach, pričom na predmetných nehnuteľnostiach bolo zriadené záložné právo v prospech predávajúceho za účelom zabezpečenia zaplatenia kúpnej ceny, ktoré bolo riadne zapísané príslušným katastrom nehnuteľností. Tvrdil, že zmluvné strany si v predmetných kúpnych zmluvách dojednali, že v prípade, ak kupujúci (dlžník) neuhradí čo i len jednu splátku kúpnej ceny riadne a včas „príde o vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam a súčasne stratí aj právo na vrátenie už zaplatenej časti kúpnej ceny“. Z dôvodu obavy neschopnosti dané splátky kúpnej ceny riadne splácať dlžník, s cieľom odvrátiť škodu veľkého rozsahu, odplatne previedol predmetné nehnuteľnosti na žalovaného, ktorý si na úhradu kúpnej ceny požičal finančné prostriedky od spoločnosti C. E. s.r.o. vo výške 227.650 eur na základe Zmluvy o pôžičke.

Spoločnosť C. E. s.r.o. uhradila titulom pôžičky pre žalovaného prostredníctvom notárskej úschovy, zriadenej notárskym úradom C.. K. X. sumu celkom vo výške 80.271,20 eur priamo na účet pôvodného vlastníka/predávajúceho/záložného veriteľa - Y. V. a.s., čím došlo k splateniu celého záväzku kupujúceho v prospech predávajúceho. Následne došlo k výmazu záložného práva na dotknutých nehnuteľnostiach v prospech spoločnosti Y. V. a.s. a bolo zriadené nové záložné právo v prospech spoločnosti C. E. s.r.o. Na základe uvedených skutočností považoval za preukázané, že k zmenšeniu majetku dlžníka nedošlo, nakoľko prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam splnil svoj záväzok voči spoločnosti Y. V. a.s. titulom neuhradenej kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Poprel fiktívne finančné prevody s poukazom na úhradu finančných prostriedkov prostredníctvom notárskej úschovy v prospech spoločnosti Y. V. a.s.. Tvrdil, že cieľom právnych úkonov odporovaných žalobcom nebolo ukrátiť možnosť uspokojenia právneho predchodcu žalobcu zmenšením majetku dlžníka, ale snaha o predídenie vzniku škody veľkého rozsahu a ochrany práv a oprávnených záujmov zmenkového ručiteľa, ktorého majetkové pomery sa právnymi úkonmi, ktoré žalobca odporuje, nezmenili. K zníženiu majetku dlžníka nedošlo, čím nebol naplnený základný predpoklad pre úspešnosť odporovania právnych úkonov pred súdom, navyše dlžník uhradil exekútorskému úradu sumu v celkovej výške 7.600 eur. Ďalej argumentoval tým, že v zmysle znaleckého posudku, ktorý si dal vypracovať za účelom ocenenia nehnuteľností, ktoré boli predmetom odporovateľného právneho úkonu, vo vzťahu ku ktorému došlo k uznaniu nároku v tomto spore (výrok I.), z celkového počtu 15 parciel má 7 z nich ocenených znaleckým posudkom hodnotu vo výške 128.329,81 eur, teda hodnota všetkých pozemkov, ktoré boli predmetom uznaného odporovateľného právneho úkonu (výrok I.) presahuje sumu 150.000 eur.

14. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného a zdôraznil, že vo vyjadrení k odvolaniu sú prevažne prezentované skutkové tvrdenia a dôkazné prostriedky, ktoré súd prvej inštancie nepripustil v zmysle § 153 ods. 2 CSP. Napriek uvedenému uviedol, že z chronologického opisu skutkových okolností týkajúcich sa nadobudnutia nehnuteľného majetku žalovaným sa javí, že v roku 2018 (v čase, keď mal voči žalobcovi judikovaný záväzok) uprednostnil dlžník svojho druhého veriteľa. Cez komplikovanú schému, v ktorej využil aj žalovaného, zabezpečil splatenie svojho dlhu, ktorý mal voči spoločnosti Y. V. a.s. V rámci tohto procesu previedol svoj jediný bonitný majetok, čím definitívne (de facto nenapraviteľne) ukrátil možnosť žalobcu uspokojiť svoju pohľadávku. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že exekúcia voči G. V. bola zastavená v dôsledku vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Takýto zjavne dubiózny postup nemôže byť vyhodnotený v neprospech veriteľa (žalobcu), ktorý nemal možnosť ovplyvniť konanie svojho dlžníka a ktorý je v konečnom dôsledku jediným poškodeným subjektom. Samotnú hodnotu nehnuteľností, ktorých prevodu žalobca úspešne odporoval, nepovažoval za relevantnú vo vzťahu k jeho možnosti uspokojiť svoju pohľadávku. Osobitne, ak sú tieto nehnuteľnosti zaťažené exekučným záložným právom iného veriteľa žalovaného, keďže exekvovaná pohľadávka sa bude uspokojovať prednostne (§ 136 ods. 2 Exekučného poriadku). Možnosť uspokojenia žalobcovej pohľadávky sa ani v dôsledku vyhovujúceho výroku napadnutého rozsudku nezmenila a je naďalej výrazne ohrozená.

15. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisu, vrátane všetkých písomných podaní strán sporu doručených súdu aj v priebehu odvolacieho konania, preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné potvrdiť.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd v napadnutej časti potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

17. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval dôvodnosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti žalobcom uplatňovanému nároku, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán, z obsahu spisu vyplynuli počas konania najavo,

následne tieto, v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP) správne vyhodnotil, a dospel tak k správny m skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery.

18. Odvolací súd, prihladajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

19. Žalobca sa voči žalovanému podanou žalobou domáhal určenia neúčinnosti dvoch právnych úkonov, a to Kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.2018, vo vzťahu ku ktorej žalovaný uznal nárok žalobcu, na základe čoho prvoinštančný súd v súlade s § 282 CSP rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku (výrok I.) a Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018, ktorou boli prevedené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. W., okres N., zapísané na LV č. XXXX z dlžníka na žalovaného, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený Okresným úradom N. E., katastrálny odbor, pod č. V-9143/18.

20. Súd prvej inštancie žalobu v časti, v ktorej nebol žalovaným uznaný nárok, ako nedôvodnú zamietol (výrok II.) s tým, že kumulatívne splnenie predpokladov pre určenie neúčinnosti právneho úkonu nebolo preukázané, keďže dlžník prijal plnenie z Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018 vo výške 57.650, - eur, ktoré prevyšovalo výšku pohľadávky žalobcu 44.408,27 eur, čím výška jeho peňažného majetku bola dostatočná na úplné uspokojenie žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky. Navyiac zdôraznil, že nebolo preukázané, že by dlžník mal i iné dlhy, ktoré by vylučovali úplné uspokojenie žalobcovej pohľadávky. Zároveň žalobca neunesol dôkazné bremeno ním uvedeného skutkového tvrdenia, že plnenie vo výške 57.650,- eur mohlo byť len fiktívne a nepreukázal ani neekvivalentnosť dlžníkom obdržaného protiplnenia.

21. Zmyslom odporovacej žaloby z pohľadu žalujúceho veriteľa je dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že je voči nemu neúčinný dlžníkov právny úkon, ktorý skracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovené, predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého k výkonu rozhodnutia (exekučného titulu) vydaného proti dlžníkovi domáhať nariadenia exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právny m úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie voči dlžníkovi, ale voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. V prípade, ak uspokojenie veriteľa z tohto majetku nie je dobre možné, musí sa veriteľ - namiesto určenia neúčinnosti právneho úkonu - domáhať, aby mu ten, komu z odporovateľného právneho úkonu dlžníka vznikol prospech, vydal takto získané plnenie. Odporovacia žaloba je právny m prostriedkom slúžiacim na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v konaní o výkon rozhodnutia (exekučnom konaní), a to postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovaným právny m úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu.

22. Účelom odporovateľnosti je zabrániť ukráteniu veriteľa pri uspokojovaní jeho vymáhateľnej pohľadávky. Právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa aspoň čiastočne uspokojil (Rc 64/2002).

23. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak pri skúmaní predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu, po tom, čo ustálil, že v konaní nebolo sporným, že žalobca je veriteľom vymáhateľnej pohľadávky v sume 37.362,83 eur s príslušenstvom voči dlžníkovi, ktorý v lehote posledných troch rokov pred podaním žaloby uzavrel Kúpnu zmluvu zo dňa 26.11.2018, na strane predávajúceho vyhodnocoval, či právny úkon dlžníka v podobe uvedenej kúpnej zmluvy mal za následok ukrátenie žalobcu. Z detailu transakcie vykonanej na účte dlžníka zo dňa 30.11.2018 mal prvoinštančný súd preukázanú úhradu kúpnej ceny vo výške 57.650,- eur. Žalobcova argumentácia popierajúca preukázanie úhrady kúpnej ceny, resp. tvrdenie o fiktívnej platobnej transakcii - spočívajúcej v spätnom prevedení finančných prostriedkov zostala v rovine tvrdení, ktoré žalobca žiadny m spôsobom nepreukázal (navyše v tomto smere ani žiadne dôkazy neprodukoval). Tvrdeniu, že sa dlžník neodsledovateľne zbavil peňažných prostriedkov by sa dalo prisvedčiť v prípade, ak by kúpna cena bola uhradená v hotovosti, k rukám dlžníka, avšak v prejednávanom spore boli finančné prostriedky zaslané bezhotovostne, z čoho vyplýva možnosť „odsledovateľnosti“ toku finančných prostriedkov

dlužníka. Podľa žalobcu medzi blízkymi osobami potvrdenie o realizácii platobnej operácie nepreukazuje úhradu kúpnej ceny, ale môže slúžiť výlučne ako dôkaz o vykonaní platby. Odvolací súd zastáva opačné stanovisko, nakoľko práve pri bezhotovostných prevodoch finančných prostriedkov v porovnaní s hotovostnými transakciami by bez reálne existujúcich finančných prostriedkov nedošlo k zrealizovaniu platobných operácií, naviac akákoľvek dispozícia s peňažnými prostriedkami na účte sa dá dohľadať, a to i medzi blízkymi osobami.

24. Je možné prisvedčiť argumentácii žalobcu, podľa ktorej platná právna úprava *expressis verbis* nevylučuje možnosť odporovať aj ekvivalentným právnym úkonom, avšak je zároveň nevyhnutné dodať, že pre uplatnenie práva odporovať, musia byť naplnené všetky predpoklady odporovateľnosti aj ekvivalentného právneho úkonu, ktorými sú 1. veriteľova pohľadávka, 2. vymáhateľnosť pohľadávky, 3. ukrátenie veriteľa (objektívna stránka odporovateľnosti), 4. úmysel autora právneho úkonu ukrátiť veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti). V prejednávanej spore je možné dospieť k záveru, že posudzovaná Kúpna zmluva zo dňa 26.11.2018 bola reálnym právnym úkonom, na základe ktorého dlžník žalobcu obdržal za predanú nehnuteľnosť finančné plnenie v sume prevyšujúcej pohľadávku žalobcu, teda nedošlo k započítaniu kúpnej ceny s pohľadávkou iného veriteľa, prípadne k inému právnemu úkonu, v dôsledku ktorého by dlžník nenadobudol protiplnenie. V prípade, ak v dôsledku ekvivalentného právneho úkonu dlžník plnenie nenadobudne, dochádza k naplneniu objektívnej stránky odporovateľnosti, čo však v danom prípade splnené nebolo.

25. Rozhodujúcim v prejednávanej spore bolo vyhodnotiť, či aj po vykonaní právneho úkonu dlžníka (uzavretí Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018) a s ním spojenom dopade na štruktúru majetkovej sféry dlžníka bol schopný uspokojiť pohľadávku žalobcu, keďže k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní, napriek odporovanému právnemu úkonu a ďalším svojim dlhom, taký majetok, ktorý sám osebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil.

26. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odporovateľnosť právneho úkonu sa musí vždy posudzovať vo vzťahu ku konkrétnej výške vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, lebo ani v prípade prípadného zmenšenia majetku dlžníka, uvedené bez ďalšieho ešte samé o sebe nemusí znamenať automaticky jeho neschopnosť uspokojiť pohľadávku veriteľa. Posúdenie výšky pohľadávky žalobcu a hodnoty majetku dlžníka, ktorý po spornom právnom úkone dlžníkovi zostal, je jednou zo základných podmienok, ktoré súd musí skúmať skôr, než dospeje k záveru, že právny úkon je odporovateľný. Ak dlžníkovi aj po vykonaní namietaného právneho úkonu zostane majetok, z ktorého možno uspokojiť celú nespornú pohľadávku veriteľa, takýto právny úkon nemožno považovať za odporovateľný (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2008 sp. zn. 5Obo/137/2006).

27. Z vykonaného dokazovania v prejednávanej veci pritom nesporne vyplynulo, že nadobudnuté finančné prostriedky, ktoré dlžník získal ako kúpnu cenu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018, sú vzhľadom na výšku žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky postačujúce na jej úhradu, čo potom vedie k záveru, že k ukráteniu žalobcu ako veriteľa nemohlo dôjsť, ako správne uzavrel aj súd prvej inštancie.

28. Žalobca v odvolaní namietal, že transformáciou majetku dlžníka z relatívnej rigidnej formy (nehnuteľnosti) na viac likvidnú formu (peňažné prostriedky) došlo k ukráteniu veriteľa, pričom zároveň sa sporným prevodom zhoršilo postavenie žalobcu, a tým došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka a reálnemu ukráteniu veriteľa. S poukazom na vyššie uvedené je potrebné i k tejto argumentácii žalobcu uviesť, že nemožno prijať všeobecný záver, v zmysle ktorého samotnou transformáciou majetku dlžníka z nehnuteľného majetku na peňažné prostriedky (naviac v bezhotovostnej forme) bez ďalšieho dôjde k ukráteniu veriteľa. Pre úspech odporovacej žaloby i v tomto prípade musia byť splnené zákonom stanovené predpoklady úspešného odporovania právneho úkonu dlžníka, vrátane naplnenia objektívnej stránky odporovateľnosti, t.j. ukrátenie veriteľa uzavretou Kúpnu zmluvou zo dňa 26.11.2018. Napriek tomu, že samotná transformácia majetku dlžníka nemôže spôsobiť ukrátenie veriteľa, zmena štruktúry majetku je spôsobilá v niektorých prípadoch ukrátiť veriteľa, a to napríklad v dôsledku reálneho nenadobudnutia protiplnenia, z (aktív) ktorého by sa veriteľ dlžníka následne mohli uspokojiť, dané však nemožno vzťahovať na posudzovaný spor, nakoľko dlžník protiplnenie nadobudol. „Platí totiž, že majetok dlžníka sa nezmenší, ak po odpredaní svojho podielu na nehnuteľnosti mu kupujúci zaplatí kúpnu cenu. Predajom majetku a zaplatením ekvivalentnej kúpnej ceny nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávok veriteľov, pretože došlo len k transformácii majetku dlžníka“ (porov. uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 23.05.2013, sp. zn. IV. ÚS 275/2013).

29. Žalobcovi sa v prejednávanej veci nepodarilo preukázať, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaného právneho úkonu už nestačil na úplné uspokojenie jeho pohľadávky (v dôsledku účinnosti odporovaného právneho úkonu), resp. že sa miera uspokojenia jeho pohľadávky znížila. Ukrátenie uspokojenia pohľadávky môže byť preukázané len rozsahom majetku dlžníka pred uzavretím napádaného právneho úkonu a porovnaním stavu majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu vo väzbe na existujúcu pohľadávku žalobcu. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt je jeho účinnosť, pri nehnuteľnostiach zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa momentu posudzovania ukrátenie veriteľa až k momentu vyhlásenia rozsudku, vyhodnotil ako nedôvodnú.

30. Žalobca ďalej vytkol súdu prvej inštancie, že nepovažoval za dôležité ako dlžník použil finančné prostriedky nadobudnuté z titulu kúpnej ceny a ani to, že v exekúcii vedenej proti nemu nebolo vymožené žiadne plnenie ani zistený ďalší majetok a zároveň neprihliadol na vyhlásenie konkurzu na majetok zmenkového ručiteľa. Odvolací súd k uvedenému odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (ods. 44), s ktorým sa vzhľadom na jeho správnosť v celom rozsahu stotožňuje. Na podporu prijatých záverov odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 23.05.2013, sp. zn. IV. ÚS 275/2013, v zmysle ktorého, cit.: „odporovateľnosť právneho úkonu nie je inštitútom, ktorý má zabezpečiť prednostné uspokojenie jedného veriteľa pred inými veriteľmi dlžníka. Naopak, má zabezpečiť, aby dlžník svojimi vlastnými právnymi úkonmi nezmenšil svoj majetok, ktorý je určený nielen súhrnom aktív, ale aj pasív. Krajský súd v tomto prípade vychádzal z toho, že úkonom dlžníka došlo iba k uhradeniu existujúceho záväzku, ktorému veriteľ neodporoval a ktorý tak nebol veriteľom spochybnený spôsobom na to určeným. Samotným úkonom, kúpnu zmluvou uzatvorenou za podmienok, ktoré neviedli k zníženiu, ale iba k transformácii majetku, nedošlo k ukráteniu sťažovateľa ako veriteľa. Nasledujúce okolnosti (dispozícia s pohľadávkou na zaplatenie kúpnej ceny) už nemali vplyv na posúdenie ekvivalentnosti odporovaného právneho úkonu“.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalobcom napadnutý úkon dlžníka bol úkonom odplatným, nakoľko dlžníkovi bola za predané nehnuteľnosti poskytnutá finančná protihodnota, ktorej výška postačovala na uspokojenie pohľadávky žalobcu v celom rozsahu, v danom prípade možno konštatovať, že nedošlo k zhoršeniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky, a to ani vzhľadom na zmenenú štruktúru majetku dlžníka. Nakoľko nebolo preukázané ukrátenie žalobcu ako veriteľa Kúpnu zmluvou zo dňa 26.11.2018, súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru o nesplnení zákonom stanovených predpokladov pre úspešné odporovanie právnejmu úkonu dlžníka, na základe čoho dôvodne žalobu vo výroku II. napadnutého rozsudku zamietol.

32. K námietke žalobcu týkajúcej sa definitívneho zmarenia uspokojenia jeho pohľadávky z dôvodu jej vylúčenia z uspokojenia v konkurze dlžníka, odvolací súd poukazuje na úspech žalobcu pretavený do výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým dosiahol neúčinnosť právneho úkonu vo vzťahu ku Kúpnej zmluve zo dňa 28.11.2018, a teda možnosť uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku i z toho, čo týmto odporovateľným úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, nevynímajúc možnosť vymoženého peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu.

33. Odvolací súd za nedôvodnú považuje aj argumentáciu žalobcu spočívajúcou v prekvapivosti napadnutého rozhodnutia. Žalobca tvrdil, že v rámci predbežného právneho posúdenia súd prvej inštancie uviedol, že „sa prikláňa k právnejmu názoru, podľa ktorého veriteľa možno za určitých okolností ukrátiť aj právnym úkonom, za ktorý dlžník obdrží určité protiplnenie“; na základe uvedeného nemal žalobca dôvod pochybovať o legitímnosti uplatňovaného práva. V tejto súvislosti je žiadúce uviesť, že predbežné právne posúdenie veci má predovšetkým umožniť objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnú argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. V prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je prvoinštančný súd takto formulovaným záverom striktnie viazaný, opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom a k deformovaniu rozhodovacieho procesu, keďže z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje.

Priamo obmedzený teda nemôže byť ani vlastným predbežným právnym posúdením veci; ak sa však od neho chce zásadným spôsobom odkloniť, čo má bezprostredný vplyv aj na konečné súdne rozhodnutie, je v záujme právnej istoty nevyhnutné, aby sa v odôvodnení rozhodnutia s týmto odklonom náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie sa však od svojho právneho názoru v prejednávanej spore neodklonil, navyše ho podrobne zdôvodnil a rozvinul, teda nie je možné v tejto súvislosti vzhliadnuť prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

34. Žalobca namietal odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa odklonu od žalobcovho právneho názoru s tým, že prvoinštančný súd poukázal iba na tri súdne rozhodnutia (dve rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a jedno rozhodnutie Krajského súdu v Trnave) a rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu ČR, čo podľa žalobcu v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Odvolací súd aj túto odvolaciu námietku žalobcu považuje za nedôvodnú a dáva mu do pozornosti, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (R 71/2018): „za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Z daného jednoznačne možno dospieť k záveru, že konajúci súd rozhodol spor v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, keďže vychádzal z dvoch rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, pričom navyše na podporu prijatého právneho záveru citoval i z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 275/2013 zo dňa 23. mája 2013, čo zrejme uniklo pozornosti žalobcu. Nemožno súdu prvej inštancie vytknúť, ak podporne poukáže i na rozhodnutie odvolacích súdov a rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu ČR, čo dotvára predstavu o nastolenej rozhodovacej línii jednej z najvyšších súdnych autorít Českej republiky. Niet pochyb o tom, že do ustálenej rozhodovacej praxe je potrebné aj naďalej zahrnúť použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986, avšak žalobcove právne názory vychádzajúce z právnej doktríny a rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu 1. ČSR publikované v tzv. Vážneho zbierke pri zohľadnení špecifických okolností a individuálnych súvislostí prejednávanej veci nebolo možné na daný spor aplikovať tak, aby žalobca dosiahol neúčinnosť Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018. Navyše žalobca prezentoval odklon od reštriktívneho výkladu v rozhodovacej praxi odvolacích súdov s odkazom len na jediné rozhodnutie odvolacieho súdu (Krajského súdu v Žiline), pričom je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutia odvolacích súdov nie je možné považovať za rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktorými by mali byť súdy prvej inštancie viazané (s výnimkou upravenou v ust. § 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej súd prvej inštancie ab absurdom prisvedčil argumentácii žalobcu, nakoľko prvoinštančný súd rozhodol v súlade s ustáleným právnym názorom najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR.

35. K námietke žalobcu týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalobcu), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (podobne aj rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

36. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V skutkových

zisteníach neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, zistený skutkový stav následne súd prvej inštancie správne právne posúdil, keď aplikoval na vec sa vzťahujúce právne predpisy, ktoré aj správne vyložil a z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými právnymi úvahami sa pri právnom posúdení spravoval. Vo svojej argumentácii bol presvedčivý a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti podanej žaloby vo vzťahu k určeniu neúčinnosti právneho úkonu, a to Kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2018. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tiež logické, keď premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť pochopiteľné, prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP).

37. Odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

38. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcu z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Navyiac žalobca v odvolaní neprodukoval žiadne relevantné tvrdenia, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie.

39. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP).

41. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto, preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

42. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>> že úspešnému žalovanému, ktorý by inak mal právo na priznanie trov konania v celom rozsahu, právo na ich náhradu nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, ani si ich v odvolacom konaní neuplatnil.

43. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).